

Lommer, og disse Penge give vi til de mere Velhavende i Samsundet. Nu veed jeg nok, at den ærede Finansminister dertil vil svare: Ja, men Kommunerne faae jo ogsaa meget høiere Byrder. Vi have jo Sygkasseloven, hvor Kommunerne skulle tilstøde en Del, siden skulle vi have Alderdomsunderstøttelse, der skulle Kommunerne tilstøde videre Beløb, og det, her er Tale om, bliver maaste ikke nær nok til at dække de Udgifter, som Finansministeren mener, at Kommunerne maa have. Men selv om man argumenterer paa den Maade, forrykker dette ikke i fjerneste Grad den Beregning, som jeg har stillet op. Thi skulle vi til at gjøre Noget for de Smaa i Samsundet i Retning af Alderdomsunderstøttelse, og selv om vi gaa den Vej, som den ærede Finansminister har foreslaaet, og sige, at der skal Hjælp til Selvhjælp, saa er det dog vel ikke Meningen, at denne Hjælp, der skal gives de Smaa i Samsundet til deres Selvhjælp, skal udredes ogsaa særlig af de Smaa i Samsundet. Den burde da virkelig saa udredes af dem, der have Mere, dem, der staa udenfor den Kreds, som trænger til Alderdomsunderstøttelse. Jeg mener i det Hele, at naar vi skulle ind paa disse humane Bestemmelser, denne humane Lovgivning, som vi nu have begyndt at komme ind paa, og som jeg er glad ved, at vi ere komne ind paa, saa mener jeg, at Befolkningen bør svare til disse humane Formaal i Forhold til hver enkelt Stattehøvers Evne, ellers kan jeg ikke se Andet, end at Foranstaltningerne kunne være saa humane, som de ville, retfærdige ville de i hvert Tilfælde ikke være.

Som den ærede foregaaende Taler meget udførlig udviklede, og som jeg ikke skal komme videre ind paa nu, have vi her et Lovforslag, der, hvis det vedtages, paalægger Befolkningen en Skat, medens vi samtidig ikke vide, hvad den skal bruges til. Den ærede Finansminister ser i hvert Fald ogsaa, at under saadanne Forhold kan den ikke vedtages. Der er ganske vist, som Ministeren sagde, to Veie at gaa. Naar dette Lovforslag gaar i Udvalg, kan Udvalget enten lægge det hen, indtil Landsthinget engang bliver særldigt med Toldtagen, og vi kunne faae det Spørgsmaal til at gaa jævnsides med det foreliggende Lovforslag, eller ogsaa kunne vi, og jeg vil ikke have Noget derimod, tage og sætte ind paa det foreliggende Lovforslag, forsaavidt vi vel at mærke gaa ind paa en Olfat og forhøiet Brændevinskat, hvad der er et andet Spørgsmaal, visse Toldpositioner, som vi ønske at faae Afslag paa, samtidig med, at vi forhøie Skatten paa Brændevin eller lægge en ny Skat paa Ol. Om selve

det reelle Spørgsmaal, en forhøiet Brændevinskat og en Olfat, skal jeg ikke videre udtale mig. Jeg udtaler mig bestemt imod det, for saavidt vi skulle bygge det alene paa disse forunderlige moraliske Betragtninger, der ere hængte som et Flag over Lovforslaget indtil i Dag. Men dette Spørgsmaal skal jeg i det Hele taget ikke komme ind paa. Folkethingets Standpunkt har jo hidtil været det, at en Forøgelse i Brændevinsstaten var man meget betænkelig ved og vilde næppe gaa ind paa, medens der om en Olfat kunde være Forhandling. Lad mig her fremsette den Bemærkning, at jeg i Grunden finder det forunderligt at beskutte alt bairisk Ol, og forsaavidt vi lægge disse moraliske Betragtninger, som hidtil have været lagte til Grund for Forslaget, til Grund ogsaa i Fremtiden, kan jeg ikke forstaa, at man kan tale om at beskutte alt bairisk Ol. Det, man vil, er at komme Drifferiet tillivs; men hvis der produceres bairisk Ol uden videre Spiritus, hvorfor saa beskutte en saadan Olfort? Der foreligger, teknisk set, ingen Umulighed for at bringe Spiritusindholdet i det undergjærede Ol ned omkring ved det samme Spiritusindhold, som der nu er i Hvidtøl. Men hvis Bryggerierne staa ind paa den Vej, kan jeg ikke indse, hvorfor at saadant Ol overhovedet skulde beskattes. Nei, skulle vi være retfærdige, maa vi ind paa en anden Vej end den, der er foreslaaet af den ærede Finansminister, og vi kunne i alt Fald for en Olfats Vedkommende godt vedtage en saadan, uden at vi komme paatværs af Retfærdigheden ligeoverfor de mindre Bemidlede. Thi selv om man maa sige, at en Skat paa Spiritusholdigt Ol og Brændevin i sig selv er en uretfærdig Skat, saa have vi des værre her i Landet en hel Del Statteobjekter, som ere endnu uretfærdige end disse. Naar vi tage Brændevin alene, saa kan det ikke negtes, at det ikke er noget Næringsmiddel, det kan være et Stimuleringsmiddel eller et Slags Nydelsesmiddel, men noget Næringsmiddel er det ikke, hvorimod vi have flere af vore vigtigste Næringsmidler beskattede paa den mest urimelige Maade. Man kan heller ikke sige om Bairertøl, at det i nogen særlig høi Grad er et Næringsmiddel, derfor siger jeg, at vi i alt Fald kunne forhandle om en Ol- og Brændevinskat, naar vi samtidig fra alle Sider ville gaa ind paa den Tanke, at vi ikke gennem en saadan Skat maa paalægge de Smaa i Samsundet større Byrder, end de allerede have; de have nok i Forveien, og kunne vi ikke lette dem Byrderne, saa bør vi i alt Fald ikke paa noget Punkt være med til at forhøie dem. — Da jeg ventte, at For-